

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Reckitt Benckiser (Czech Republic), spol. s r. o.,** se sídlem Vinohradská 151, Praha 3, zastoupeného JUDr. Filipem Wintrem, advokátem se sídlem Mostecká 21, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 10. 2011, č. j. 9 Ca 38/2009 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

[1.] Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „stěžovatelka“ nebo „Rada“) rozhodnutím ze dne 26. 8. 2008, sp. zn. 2008/881/had/REC, č. j. had/8098/08, shledala žalobce Reckitt Benckiser (Czech Republic), spol. s r. o. vinným z toho, že jako zadavatel reklamy porušil povinnost stanovenou § 5a odst. 5 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, ve znění pozdějších předpisů, který ukládá povinnost, aby reklama zaměřená na širokou veřejnost obsahovala zřetelnou výzvu k pečlivému pročtení příbalové informace. K tomuto porušení povinnosti došlo odvysíláním reklamního spotu na humánní, volně prodejný léčivý přípravek Strepsils, produkt med a citron, který byl premiérově vysílán dne 1. 1. 2008 v 11:59:04 na programu Nova a reprízován byl

opakovaně na tomtéž programu do 1. 2. 2008 včetně. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000 Kč.

[2.] Městský soud v Praze rozsudkem napadeným nyní projednávanou kasační stížností toto rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Důvodem zrušení byly zjištěné vady řízení spočívající v tom, že stěžovatelka při kontrole spotu používá buď přehrávání na počítači anebo promítání pomocí datového projektoru, kdy v obou případech je však rozlišení tak malé, že splnění podmínek zákona nelze vůbec posuzovat. V tomto směru městský soud vycházel z rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 48/2011, 7 As 48/2008, 1 As 6/2010 a 7 As 12/2011 (veškerá judikatura NSS je dostupná na www.nssoud.cz) a konstatoval, že stěžovatelka může svůj závěr o porušení citovaného zákonného ustanovení učinit až tehdy, shlédne-li reklamní spot na technickém zařízení, jehož technická kvalita se blíží televiznímu vysílání zobrazovanému na televizních obrazovkách, které užívá průměrný spotřebitel.

II. Obsah kasační stížnosti

[3.] Stěžovatelka v kasační stížnosti především namítla, že napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný a nesrozumitelný. Pokud totiž městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 48/2011, nezohlednil, že v tomto případě bylo provedeno dokazování záznamem Rady a záznamem žalobce a mezi oběma těmito záznamy byl elementární rozdíl: záznam Rady byl kopií pořízenou v rámci televizního vysílání, zatímco záznam žalobce byl originálem určeným k vysílání, tedy záznamem vyšší kvality, který však nezachycoval skutečné televizní vysílání. Městský soud prý proto vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, který je však založen na odlišných okolnostech. V daném případě totiž není vůbec zřejmé, proč daný spot neodpovídá požadované kvalitě a navíc byla zcela eliminována skutečnost, že nerozhodovala ani tak čitelnost, jako především doba, po kterou byl text uveden. Rada ve svém rozhodnutí pregnantně objasnila, že rozhodnou skutečností byla právě doba uvedení textu s tím, že v tak krátkém intervalu není možno text ani zachytit, natož přečíst, a to bez ohledu na sebevětší ostrost a kvalitu obrazu. Městský soud měl podle názoru stěžovatelky přihlédnout ke skutečnostem obsaženým ve správním spise a ne pouze konstatovat závěry Nejvyššího správního soudu. Navíc městský soud zcela opomenul vyjádření Rady k podané žalobě a vůbec se nevypořádal s její argumentací.

[4.] V této věci šlo o čas a prostor pro prezentování povinné informace v kontextu dalšího obsahu reklamy, nicméně městský soud opřel své rozhodnutí pouze o nedostatečnou kvalitu záznamu posuzovaného Radou a podstatu věci ponechal stranou. To má pro praxi Rady dalekosáhlé důsledky, jelikož záznam, o který šlo v tomto případě, měl kvalitu odpovídající záznamům pořizovaným pro potřebu monitoringu a odpovídající stanovisku Rady o náležité technické kvalitě záznamů archivovaných provozovateli podle zákona. V tomto smyslu vybočilo napadené rozhodnutí z dosavadní praxe soudů. Navíc není ani zřejmé, jak mohl městský soud určit nezpůsobilost záznamu pořízeného Radou, když nevyložil, jaké provedl v tomto směru dokazování, jaké byly technické parametry televizního přijímače, resp. v jakém rozlišení bylo dokazování provedeno.

[5.] Žalobce se ke kasační stížnosti k výzvě soudu nevyjádřil.

III. Posouzení případu Nejvyšším správním soudem

[6.] Stěžovatelka sice výslovně neoznačila žádný zákonný kasační důvod, nicméně s ohledem na obsah kasační stížnosti je zřejmé, že uplatňuje důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s") – nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Na případné naplnění právě tohoto důvodu se soud v dalším zaměřil, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7.] Podle ustanovení § 5a odst. 5 písm. d) zákona o regulaci reklamy platí, že předmětem reklamy mohou být též humánní léčivé přípravky, které jsou podle svého složení a účelu uzpůsobeny a koncipovány tak, že mohou být použity bez stanovení diagnózy, předpisu nebo léčení praktickým lékařem, popřípadě na radu lékárníka, přičemž však „[r]*eklama zaměřená na širokou veřejnost musí obsahovat zřetelnou, v případě tištěné reklamy dobře čitelnou, výzvu k pečlivému pročtení příbalové informace*."

[8.] V nyní projednávaném případu je z obsahu označeného rozhodnutí Rady ze dne 26. 8. 2008 zřejmé, že předmětný spot měl délku 30 s a byl na programu Nova odvysílán celkem 88x. Spot byl popsán tak, že v jeho závěru se objevil záběr na krabičku přípravku Strepsils, na němž se nacházelo velké písmeno S a text „první pomoc při bolestech v krku", na levé straně dole byl nezřetelný a nečitelný čtyřřádkový text. Rada dospěla k názoru, že v případě televizní reklamy u těchto výrobků zákon nepožaduje „dobrou čitelnost", nýbrž pouze „zřetelnost" výzvy k pečlivému přečtení příbalové informace. Televizní reklama se totiž od reklamy tištěné liší pomíjivostí a časovým omezením. Divák je ve velmi krátkém časovém úseku zahrnut informacemi ve formě textů, obrazů, grafiky, barev, pohybu a zvuku. „Zřetelnost" by proto měla být chápána nejen v technickém popisu písma, nýbrž také ve vizuálním vjemu deklarované informace. „*Je-li proto povinností zadavatele, aby v reklamním spotu uvedl text „doplněk stravy", pak je nutné sledovat dobu, po kterou je text uveden, dále grafické zpracování pozadí (například blikání doprovodných textů a tedy odvádění pozornosti, akustické vjemy, které taktéž může odvádět pozornost*)." Rada se proto shodla, že reklamní spot obsahuje zcela nezřetelný a nečitelný text o objemu čtyř řádků, přičemž ve spotu není obsažena zřetelná výzva k přečtení příbalové informace.

[9.] Z obsahu rozsudku napadeného nyní projednávanou kasační stížností plyne, že důvodem vyhovění podané žalobě byly vady správního řízení, spočívající v tom, že Rada při kontrole spotu nepoužívala odpovídající technické zařízení. V tomto směru je třeba plně přisvědčit městskému soudu, že požadavek používání odpovídající techniky skutečně plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu a v tomto směru proto městský soud nepochybil.

[10.] Jak totiž zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 17. 2. 2010, č. j. 1 As 6/2010 - 61, „*při zkoumání porušení povinnosti stanovené v § 5d odst. 3 zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy, je nutné hodnotit, zda průměrný divák během zhlédnutí reklamního spotu mohl bez jakýchkoli obtíží zaregistrovat zobrazený text „doplněk stravy", a byl tak schopen ve své mysli zaznamenat informaci, že nabízený přípravek je doplňkem stravy*." Z hlediska gramatického výkladu pojem „zřetelný" totiž znamená „*smysly (zvl. zrakem a sluchem) dobře poznatelný, zřejmý, jasný*" (srov. Filipec, J. a kol. Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost. Praha: Academia, 2001. s. 580). Dalšími synonymy pak mohou být slova srozumitelný, patrný, jasný nebo zřejmý (srov. Pala, K., Všianský, J. Slovník českých synonym, Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2001. s. 469).

[11.] Následně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 4. 2011, č. j. 7 As 12/2011 - 65, z něhož městský soud výslovně vycházel, uvedl, že zákonem požadovaný text musí být průměrným spotřebitelem bez obtíží postřehnutelný. „*Čitelnost, jež se odvíjí zejména od velikosti a typu písma, proložení textu, pozadí obrazovky, případně i dalších faktorů, je spolu s dobou umístění požadovaného textu a působením dalších informací (znaků, zvuků, objektů) na obrazovce nedílnou součástí zřetelnosti jako komplexní vlastnosti sdělení. Ta je ovlivněna současným a navzájem provázaným spolupůsobením těchto dílčích faktorů, jejichž účinky na celkový efekt (míru zřetelnosti) se mohou podle okolností někdy navzájem kompenzovat nebo naopak zesilovat. Rozhodujícím pro posouzení toho, zda došlo k porušení zákonem stanovené povinnosti, je posouzení obsahu reklamního spotu tak, jak byl prezentován spotřebiteli – televiznímu divákovi, neboť za toto jednání byl stěžovatel sankcionován*.“ V této konkrétní věci proto soud dospěl k závěru, že „*není zřejmé, k jakému závěru by Rada dospěla, pokud by sledovala reklamní spot v TV kvalitě, jak jej sledoval televizní divák, tedy zda by i zde byl text stejně nečitelný a zda by i poté dospěla k totožným závěrům týkajícím se zřetelnosti. Rada tak subsumovala pod ust. § 5a odst. 5 písm. d) zákona o regulaci reklamy zjištění, jež bylo skutkově podloženo sledováním záběru horší technické kvality, než v jaké byl skutečně televiznímu divákovi prezentován. Stěžovatel byl tak de facto postižen za jednání, o němž si Rada nemohla udělat stejnou představu jako televizní divák. Nemohla tak na tomto skutkovém základě učinit právní závěr, zda došlo ke splnění zákonné povinnosti či nikoliv. Pro tento závěr je zcela klíčová kvalita záznamu, na němž Rada ve správním řízení spot shlédla a který hodnotila, neboť čitelnost je jedním z klíčových aspektů zřetelnosti, jak již bylo výše zdůrazněno. Podle Nejvyššího správního soudu je tak i čitelnost textu kriteriem pro posouzení toho, zda se předmětný text objevil ve spotu pro televizního diváka zřetelně, anebo nezřetelně a zda jej tedy divák stačil spatřit. Nelze totiž vyloučit variantu, že po shlédnutí reklamního spotu v kvalitě, jež se může od Radou posuzovaného podstatně lišit, by závěr o zřetelnosti mohl být odlišný. Je obecně známo, že televizní vysílání sleduje průměrný spotřebitel v kvalitě, která je charakterizována zejména rozlišením obrazovky (počtem obrazovkou zobrazovaných bodů) a frekvencí obnovování obrazu (počtem vykreslení obrazu za 1 sekundu). Tyto jednoznačně zjistitelné technické parametry posuzovaného záznamu na CD bylo tedy třeba k námitce stěžovatele porovnat s kvalitou skutečného televizního vysílání reklamního spotu a z ní plynoucími obvyklými poměry, za kterých se uvedené vysílání zobrazí na televizním přístroji průměrného spotřebitele. Jen tak by bylo možno dojít k závěru, zda Rada při posuzovaní reklamního spotu, kdy při této činnosti nahlíží na reklamní spot prizmatem průměrného spotřebitele, byla ve stejné situaci, jako právě tento spotřebitel – televizní divák. Doba umístění a velikost a typ písma jsou podstatné prvky, které mohou být televizním divákem zaznamenány zcela odlišným způsobem, bude-li sledovat rozostřený obraz, anebo naopak obraz s ostrými konturami, a mohou tedy mít vliv na zřetelnost textu. Závěr, že doba cca 3,5 sekundy zobrazení textu neumožní spotřebiteli text bez obtíží postřehnout, je proto možné učinit až poté, co bude shlédnut předmětný reklamní spot v takové kvalitě, v jaké byl prezentován televiznímu divákovi, a v této kvalitě budou posouzeny všechny aspekty mající vliv na zřetelnost výzvy (zejména typ písma či kontrast textu a pozadí, ale i délka textu a složitost sdělované informace*).“

[12.] Z obsahu předchozí rekapitulace je dostatečně zřejmé, že řízení před Radou proběhlo v nyní projednávané věci podobně jako ve věci, kterou rozhodoval Nejvyšší správní soud výše citovaným rozsudkem. Z protokolu o jednání před městským soudem ze dne 12. 10. 2011 totiž plyne, že tvrzení žalobce o promítání předmětné reklamy na PC zařízení či z VHS kazety, a to na dataprojektoru s nízkým rozlišením a nikoliv v televizní kvalitě, žalovaná nepopřela, když uvedla, že reklamní spot byl pořízen na standardním

záznamu ze serveru a tyto spoty se poté promítají na PC nebo televizích. V každém případě však z obsahu správního spisu, jehož součástí je i DVD označené jako „Reckitt Benckiser, spol. s r. o., „Strepsils“, vůbec nelze dovodit, v jaké kvalitě a na jakém technickém přístroji Rada předmětný spot zhlédla, a to zejména proto, že nebyl vyhotoven protokol o provedení tohoto důkazu.

[13.] K tomuto konstatování zdejší soud poukazuje na usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, podle něhož „*Rada pro rozhlasové a televizní vysílání provádí jednotlivé důkazy při ústním jednání. Provádí-li dokazování ohledáním výjimečně mimo ústní jednání promítnutím audiovizuálního záznamu, musí být o provedení tohoto důkazu vyhotoven protokol podle § 18 správního řádu. … Význam protokolu o provedení důkazu (zde promítnutí záznamu) je totiž pro účastníky řízení o správním deliktu zcela zásadní. Protokolace prováděných důkazů je významnou procesní zárukou, tento institut ostatně prostupuje celým právním řádem a objevuje se v řízení daňovém nebo v trestním a civilním soudním řízení. Dokazování není možno až na zákonem stanovené výjimky provádět utajeným kabinetním způsobem. Pokud se tedy záznam promítá mimo ústní jednání Rady, musí být o takovém dokazování pořízen protokol, který je pro účastníka řízení jistou formální garanci dokazování. Protokol o promítnutí audiovizuálního záznamu je „sterilním“ objektivním popisem přímého pozorování, formalizovaným souhrnem, který obsahuje zejména souhrn formálních údajů- místo, čas a označení úkonů, identifikaci přítomných osob, vylíčení průběhu předmětných úkonů a další zákonné požadavky v souladu s obligatorními obsahovými náležitostmi protokolu dle § 18 odst. 2 správního řádu. Odstavec 2 citovaného ustanovení nicméně obsahuje pouze tzv. minimální standard protokolu, v případě promítání audiovizuálního záznamu je vhodné popsat kromě běžných náležitostí i technické parametry záznamu, např. kvalitu promítání.*“

[14.] Jak je však patrno z obsahu správního spisu v této konkrétní věci, žádný protokol o provedení tohoto důkazu promítnutím audiovizuálního záznamu vyhotoven nebyl. V tomto kontextu viděno proto ztrácí jakoukoliv relevanci i stížnostní argumentace, že městský soud dostatečně nevyložil, proč provedení důkazu promítáním daného spotu neodpovídalo požadované kvalitě, jelikož samotná stěžovatelka coby správní orgán byla povinna doložit, jakým způsobem k provedení tohoto důkazu došlo, což však řádně neučinila.

[15.] Na nyní projednávaný případ v plné míře dopadá rovněž právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2011, č. j. 7 As 139/2011 - 122, podle něhož „*v případě, že se posuzuje zřetelnost určitého sdělení v reklamním spotu, je nutno, aby jej stěžovatelka hodnotila v zásadě v té podobě, v jaké jej vnímal průměrný spotřebitel, jímž je nutno rozumět průměrného televizního diváka, tj. diváka sledujícího televizní program u běžného televizního přijímače o obvyklé úhlopříčce obrazovky, s obvyklým rozlišením obrazu, tj. s obvyklým počtem řádek resp. sloupců bodů vytvářejících obraz na obrazovce, a s obvyklou frekvencí obnovování obrazu. Je notorietou, že vysíláním programu dochází k určitému zkreslení vysílaného obrazu a že toto zkreslení může dosahovat různé intenzity podle typu vysílaného signálu, vnějších podmínek ovlivněných např. lokalitou či počasím, kvality přijímače, kvality vedení od antény k přijímači či působením řady dalších vlivů. I zde však lze pracovat s pojmem průměrného televizního diváka, jemuž se dostává signál v průměrné kvalitě, tj. s průměrnou mírou zkreslení. Po stěžovatelce Nejvyšší správní soud, a ve shodě s ním městský soud, nepožadují nic jiného, než aby při hodnocení zřetelnosti reklamního spotu simulovala podmínky, za nichž vnímá tento spot průměrný televizní divák. Taková simulace je důležitá,*

protože pouze v případě, že pro průměrného televizního diváka nebude výzva k pečlivému pročtení příbalové informace humánního léčivého přípravku dostatečně zřetelná, se účastník řízení mohl dopustit správního deliktu, za který byl sankcionován. Zřetelnost výzvy, jak již Nejvyšší správní soud uvedl ve svém předchozím rozsudku v této věci, závisí na různých současně působících a navzájem se ovlivňujících aspektech. Sdělovaný text bude různě zřetelný při různém rozlišení obrazovky. Bude-li např. u spotu, který si ve správním řízení promítá a hodnotí stěžovatelka, čtvrtinové rozlišení obrazu než rozlišení, které vnímal průměrný televizní divák, sledoval-li vysílání spotu v televizi (tj. bude-li počet řádků a počet sloupců bodů vytvářejících obraz u spotu hodnoceného stěžovatelkou vždy poloviční než tento počet u televize průměrného televizního diváka), jistě bude zobrazovaný text, zejména půjde-li o text napsaný poměrně drobným písmem, jak tomu bylo v dané věci, podstatně méně ostrý a čitelný, než jak byl vysílán v průměrné televizní kvalitě. Stěžovatelka si tedy závěr o zřetelnosti textu pro účely, které má hodnotit, může učinit jen tehdy, vidí-li text zobrazen obdobně ostře a čitelně, jak jej viděl průměrný televizní divák. Teprve pak může hodnotit ostatní aspekty zřetelnosti, zejména typ písma, kontrast textu a pozadí, délku zobrazovaného textu a složitost jím sdělované informace, míru dominance textu obrazovce v souvislosti s dalším obrazovým či zvukovým děním, které se na obrazovce při vysílání spotu současně odehrává, a jiné vlastnosti spotu, které mohou ovlivnit, nakolik se průměrný televizní divák při vysílání spotu soustředí na obsah sdělení a dokáže jej vnímat. Pokud je totiž týž text vysílán po tutéž dobu v jednom případě v televizní kvalitě a ve druhém případě v kvalitě podstatně snižující míru jeho ostrosti a čitelnosti, pak v druhém případě bude jeho vnímání průměrnému televiznímu divákovi činit větší potíže, a tedy zachycení téže informace by zpravidla vyžadovalo delší čas nebo vyšší míru soustředění. Délku vysílání textu proto stěžovatelka nemůže hodnotit izolovaně od dalších aspektů zřetelnosti, zvláště pak ne bez zohlednění konkrétní míry ostrosti a čitelnosti textu, jak byl průměrnému televiznímu divákovi vysílán. Je tedy zásadně nesprávné, hodnotí-li stěžovatelka zřetelnost vysílaného textu staticky – posouzením ostrosti a čitelnosti vytištěného obsahu obrazovky s hodnoceným textem. Pro hodnocení zřetelnosti textu je klíčový právě prvek dynamiky a komplexity vjemu diváka získaného vysíláním, který je tvořen kombinací zejména aspektu ostrosti a čitelnosti na straně jedné a délky zobrazení na straně druhé, a samozřejmě i dalších aspektů podle povahy konkrétního spotu. Technická kvalita záznamu, zejména pak rozlišení obrazu a případně frekvence obnovování obrazu, je pro účely, v nichž má stěžovatelka sankční pravomoci, podstatná pouze v těch případech, kdy sama ovlivňuje relevantní charakteristiky posuzovaného vysílání, např. zřetelnost určité povinně sdělované informace. Nebude však hrát zpravidla roli tam, kdy samotný obsah vysílání je zřejmý a zřetelný a kdy jde o jeho interpretaci a posuzování jeho vlastností, např. zda sponzorské sdělení je natolik dynamické a zaměřené na propagaci určitého konkrétního výrobku či služby, že může být reklamou."

[16.] K námitce stěžovatelky, že v nyní projednávaném případě nerozhodovala ani tak čitelnost jako především doba, po kterou byl text uveden, což údajně Rada ve svém rozhodnutí „pregnantně objasnila", nezbývá než konstatovat, že z obsahu předmětného správního rozhodnutí není vůbec zřejmé, po jakou dobu byl nečitelný text ve spotu uveden, když z rozhodnutí je pouze seznatelné, že celková doba spotu činí 30 s. Za „pregnantní" odůvodnění. přitom soud nemůže považovat pouhé konstatování, že čtyřřádkový neidentifikovatelný text „se objeví v levé dolní části obrazovky před koncem spotu", jelikož z něj není vůbec patrno, o jaký časový úsek se mělo jednat, resp. jaký časový prostor by Rada považovala za dostatečný. O nedostatečné pečlivosti argumentace obsažené v odůvodnění předmětného rozhodnutí žalované ostatně svědčí i to, že se zde

výslovně hovoří o povinnosti zadavatele uvést text „doplněk stravy“, což je však zjevně chybně použitá a mechanicky přenesená citace z jiného rozhodnutí, neboť požadavek na uvedení zřetelného, v případě tištěné reklamy dobře čitelného, textu "doplněk stravy", se podle ustanovení § 5d odst. 3 zákona o regulaci reklamy týká zcela jiných produktů, tzn. potravin, a nikoliv humánních léčivých přípravků, jako tomu je v nyní projednávaném případě.

[17.] Konečně k námitce, že se městský soud nevypořádal s argumentací stěžovatelky, trpí tato námitka nekonkrétností: není z ní totiž dostatečně patrno, které argumenty zůstaly opomenuty. Důvody, pro které městský soud zrušil napadené rozhodnutí Rady, se přitom opíraly o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a je zjevné, že na jejím základě s ohledem na konkrétní okolnosti věci městský soud podané žalobě vyhovět musel. Z obsahu vyjádření stěžovatelky k žalobě přitom neplyne žádná další argumentace, než ta, která je obsažena přímo v odůvodnění napadeného rozhodnutí Rady a která se týká tvrzení o nezřetelnosti výzvy k pečlivému pročtení příbalové informace. Přitom i v tomto tvrzení je stěžovatelka nekonzistentní, když ve vyjádření konstatovala, že „*divák předmětnou větu číst nemůže, jelikož ji v daném případě spatří jen se značnými obtížemi*“, zatímco v odůvodnění rozhodnutí opakovaně uvedla, že obsah textu v reklamním spotu „*nelze rozeznat*“, resp. že se na levé straně dole objevuje „*čtyřřádkový nezřetelný, nečitelný text*“, „*naprosto neidentifikovatelný, co se obsahu týče*“ a nelze tak posoudit, zda vůbec je zde předmětná informace uvedena. Ani tuto stížnostní námitku proto soud neshledal důvodnou.

IV. Shrnutí a náklady řízení

[18.] Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že uplatňované kasační důvody nebyly naplněny, a proto kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[19.] Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a úspěšnému žalobci náklady nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2012

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu